

щата година, обаче, М. заминава за Парижъ. Тукъ той се препитава съ даване частни уроци, и се запознава съ Глукъ, който оценява таланта му и го подтиква да се отдаде на драматическа композиция. Въ

Етиенъ Меюль

това време борбата на двете партии—Пичинисти и Глукисти, е била въ своя разгаръ, но скоро се свършва въ полза на Глукъ. Подтикнатъ отъ последния, М. започва да се занимава ревностно съ пиано и изучаване на драматическия стилъ — но безъ учителъ, и така, той си остава самоукъ. Следъ нѣколко опита съ оперитѣ си „Анакреонъ“, „Психея“ и др. бива приета въ „Голѣмата опера“—„Алонцо и Кора“, но дадена едва следъ 6 години. Съ „Евфросина и Корадинъ“ е ималъ значителенъ успѣхъ; следващата, дадена съ още по-голямъ успѣхъ въ „Голѣмата опера“ е „Стратоника“. Следнитѣ години написва още нѣколко опери: „Фросина и Мелидоръ“ (1795), „Пещерата“ и „Дориа“. Следващата опера „Ловѣтъ на младиятъ Хенрихъ“, при нестихнали още революционни борби, дадена въ петата година на републиката, е била освирана, и представлението прекъснато, защото на сцената се явило короновано лице

(Хенрихъ IV), но увертюрата — едно прелестно творение — била изпълнена три пѣти. Съ назначаването му за инспекторъ на новооснованата консерватория, М. прекъсва усърдието на творческата си дейность, отдавайки повече силитѣ си на организацията на новия институтъ. Потикъ за възвръщаване къмъ творчество му даватъ пристигналитѣ въ Парижъ италиански буфонисти, които, съ оперитѣ на Чимароза и Пайзиело, привеждали въ възторгъ парижанитѣ. Като противодействие на тѣхъ, той написва цѣла редица опери, между които: „Пумпалъ и перурда“, „Андриенъ“, „Епикуръ“, „Предполагаемото съкровище“, „По неволя щастливъ“, „Жанета“, „Цѣлувката и квитанцията“ (заедно съ Кройцеръ, Исуръ и Буалдъо). „Хусититѣ“, „Двамата слѣпци отъ Толедо“, „Уталъ“ — създадени между 1797—1807. Най-пищно се е разцвѣтѣла дарбата на М. въ написаната 1807 опера „Йосифъ отъ Египетъ“, но успѣхътъ е билъ не много голѣмъ—стилтѣтъ и се сторилъ твърде тежъкъ на парижани. Славата на Спонтини постепенно загъмнява името на М., музата му го напуша. Следъ „Йосифъ“ той пише още два балета: „Връщането отъ Юлизъ“ и „Персей и Андромеда“, комичната опера „Принцѣтъ-трубадуръ“, а сжщо „Амазонкитѣ“, „Денѣтъ на авантюритѣ“ и лебединното си творение „Валентина отъ Милано“, довършена отъ племенника му Досуанъ Меюль. Освенъ 42 опери (5 отъ които не били поставяни на сцена), М. е писалъ симфонии и сонати за пиано съ незначителна стойность, докато вокалнитѣ му творби: кантати, химни и пѣсни—и до днесъ не сж загубили ценността си.

Ми — третата степенъ на диатоническата гама по Гвидовата терминология.

Миго, Жоржъ — Migot, Georges — модеренъ французки компонистъ и музикаленъ естетъ, род. 27 февр. 1891 въ Парижъ, ученикъ на д'Енди, Морисъ Еманюелъ и Видоръ въ Парижъ. Творби: 1 клавиртрио, 1 квартетъ за 2 цигулки, кларинетъ и пиано, 1 клавирквартетъ, 1 струненъ квартетъ, 2 атонални клавирни триа, „Диалогъ“ въ 5 части за виолончело и пиано, 3 епиграми за пиано.